अश्वान् मनोजवांस्तस्य कल्माषान्वीतकल्मषः । जघान निशितैस्तूर्णं सर्व्वान् द्वादशभिः शरैः ।
अथापरेण भल्लेन सयुक्तेन निपातिना । दुष्कर्णं समरे क्रुद्धो विव्याध हृदये भृशं ।
स पपात ततो भूमौ वज्रहग्ण इव द्रुमः । दुष्कर्णं निहतं दृष्ट्वा पञ्च राजन् महारथाः ।
जिघांसन्तः शतानीकं समन्तात् पर्य्यवारयन् । घातयन्तः शरव्रातैः शतानीकं यशस्विनं । २५००
अभ्यवर्त्तन्त संक्रुद्धाः केकयाः पञ्च सोदराः । तानभ्यापततः प्रेक्ष्य तव पुत्रा महारथाः ।
अभ्युद्ययुर्महाराज गजा इव महागजान् । दुर्म्मुखो दुर्जयश्चैव तथा दुर्म्मर्षणो युवा ।
शत्रुञ्जयः शत्रुसहः सर्व्वे क्रुद्धा यशस्विनः । प्रत्युद्गता महाराज केकयान् भ्रातरः समं ।
रथैर्नगरसङ्काशैर्हयैर्युक्तैरलङ्कृतैः । नानावर्णविचित्राभिः पताकाभिरलङ्कृतैः ।
वरचापधरा वीरा विचित्रकवचध्वजाः । विविशुस्ते परं सैन्यं सिंहा इव वनाद्वनं । २५०५
तेषान्तु तुमुलं युद्धं व्यतिषक्तरथद्विपं । अवर्त्तत महारौद्रं निघ्नतामितरेतरं ।
अन्योन्यागस्कृतं राजन् यमराष्ट्रविवर्धनं । मुहूर्त्तास्तमिते सूर्य्ये चक्रुर्युद्धं सुदारुणं ।
रथिनः सादिनश्चैव व्यकीर्य्यन्त सहस्रशः । ततः शान्तनवः क्रुद्धः शरैः सन्नतपर्व्वभिः ।
नाशयामास सेनां तां भीष्मस्तेषां महात्मनां । पाञ्चालानाञ्च सैन्यानि शरैर्निन्ये यमक्षयं ।
एवं भित्त्वा त्वनीकानि पाण्डवानां पितामहः । कृत्वाऽवहारं सैन्यानां ययौ स्वशिविरं नृपः । २५१०
धर्म्मराजोऽपि सम्प्रेक्ष्य धृष्टद्युम्नवृकोदरौ । मूर्द्ध्नि चैतानुपाघ्राय संहृष्टः शिविरं ययौ ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि षष्ठदिवसावहारे अशीतितमोऽध्यायः ॥ ८० ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ अथ शूरा महाराज परस्परकृतागसः । जग्मुः स्वशिविराण्येव रुधिरेण समुक्षिताः ।
विश्राम्य च यथान्यायं पूजयित्वा परस्परं । सन्नद्धाः समदृश्यन्त भूयो युद्धचिकीर्षवः ।
ततस्तव सुतो राजंश्चिन्तयाऽभिपरिप्लुतः । विस्रम्भाच्छोणिताक्ताङ्गः पप्रच्छेदं पितामहं ।
सैन्यानि रौद्राणि भयानकानि व्यूढानि सम्यग्विपुलध्वजानि । विदार्य्य हत्वा विनिपीड्य शूरास्ते पाण्डवानां त्वरिता रथौघाः । २५१५
सम्मोह्य सर्व्वान् युधि कीर्त्तिमन्तो व्यूहञ्च तं मकरं वज्रकल्पं । प्रविश्य भीमेन निवर्हितोऽस्मि घोरैः शरैर्म्मृत्युदण्डप्रकाशैः ।
क्रुद्धन्तमुदीक्ष्य भयेन राजन् सम्मूर्च्छितो नालभं शान्तिमद्य । इच्छे प्रसादात्तव सत्यसन्ध प्राप्तुं जयं पाण्डवेयांश्च हन्तुं ।
तेनैवमुक्तः प्रहसन् महात्मा दुर्य्योधनं जातमन्युं विदित्वा । तं प्रत्युवाच विमना मनस्वी गङ्गासुतः शस्त्रभृतामवरिष्ठः ।
परेण यत्नेन विगाह्य सेनां सर्व्वात्मनाऽहं तव राजपुत्र । इच्छामि दातुं विजयं सुखञ्च न चात्मानं च्छादयेऽहं त्वदर्थे ।
एते तु रौद्रा बहवो महारथा यशस्विनः शूरतमाः कृतास्त्राः । ये पाण्डवानां समरे सहाया जितश्रमाः क्रोधविषं वमन्ति । २५२०
ते नेह शक्याः सहसा विजेतुं वीर्य्योन्नद्धाः कृतवैरास्त्वया च । अहन्त्वेनान् प्रतियोत्स्यामि राजन् सर्व्वात्मना जीवितं त्यज्य वीरान् ।